

Sláva telefonu!

Druhý den tedy zase s novou chutí běžela kmotra liška k myslivně pod okno. Myslivec právě vypravoval synáčkovi pohádku o hrnečku, ze kterého se na požádání: „Vař, hrnečku, vař, kaše nám navař!“ vyvalilo kaše třeba na fůry, dokud se zase neřeklo: „Hrnečku, dost!“

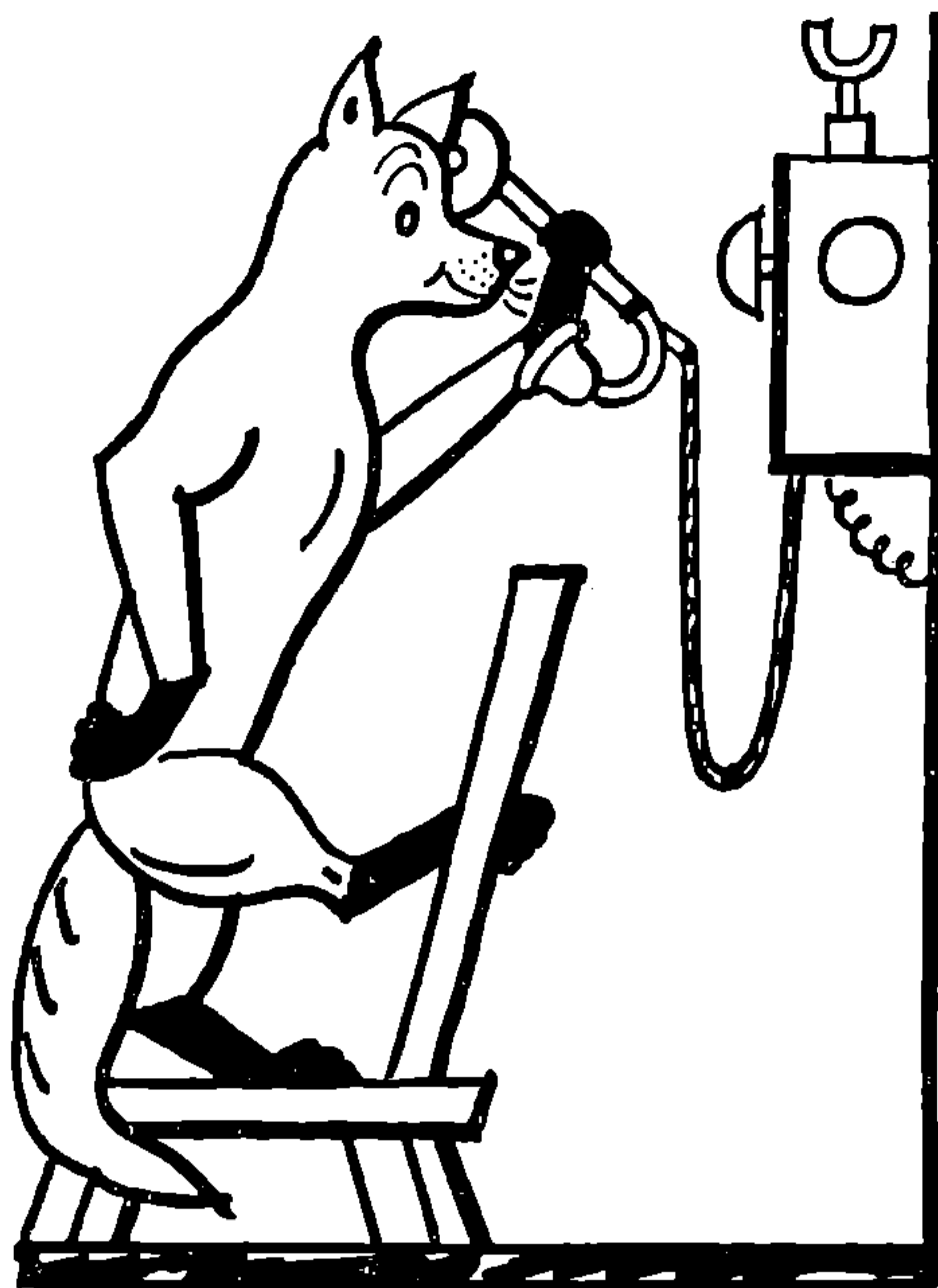
„Fí!“ ušklíbla se liška pod oknem. „O ten hrneček zrovna nestojím, protože já kaši nerada! Jen jednou jsem jí trochu snědla a byla jsem od ní celá upatlaná!“

Ale ani myslivcův synáček o ten kouzelný hrneček nestál: „Já jím kaši nejraději od naší maminky!“ řekl tak rozhodně, že myslivec přestal o něm dále vypravovat.

Chvilku bylo ve světnici ticho a potom se myslivcův synáček zeptal tatínka: „Já vím, tati, že to jsou všechno jen pohádky, ale, prosím tě, vysvětli mi tohle: Včera ti maminka řekla, že by potřebovala mít doma celou šunku. Tys řekl jenom: „Dobrá!“, ale do města jsi pro šunku ani neposlal, ani nepsal, ani jsi pro ni nešel sám — a přece ji k nám k večeru uzenářův uředník přinesl. To bych, tati, opravdu rád věděl, jak jsi to zařídil?!“

„I pardyje kopyto!“ rozkřikl se pan myslivec, „já ti ještě neřekl, že nám v kanceláři zavedli novou báječnou věc, které se říká telefon! Však hned zítra ráno ti jej ukáži a také tě naučím s ním zacházet. Není to tak těžká věc! To se jen zvedne sluchátko, přiloží se k uchu a počká se, až se ze sluchátka ozve hlas: „Haló — zde město Nohavice!“ Jakmile to uslyšíš, hned řekneš číslo telefonu toho pána v Nohavicích, se kterým chceš mluvit. Řekneš tedy číslo 54, to je číslo telefonu našeho uzenáře Špejlíka, a za chvíli s ním už můžeš pohodlně mluvit!“

Začneš: „Haló, tady je lesník Březina! Dobrý den přeji, pane Špejlíku! Jak se máte? Dobře, že ano? To ani není jinak možné, když je člověk pořád u takových dobrot. Ale my máme také zase chuť na nějakou uzeninu, tak nám pošlete jednu celou šunku. A můžete ji dát zabalenou do toho starého, vykotlaného dubu na křižovatce, abyste se s ní nemuseli trmácet až k nám na samotu, a já si ji tam v poledne vy-

zvednu. Peníze vám dám až přijdu v neděli do města, a zatím se mějte, pane Špejlíku, dobře a na shledanou!“

Kmotře lišce se rozčilením až vousy zježily, když to všecko vyslechla. Musila sice brzy potom odběhnout, protože jeden z hajných přicházel se psem k myslivně, ale kmotra liška už věděla dosti. „Pro krýlepána!“ jektala rozčilením ve svém pelechu. „Celou šunku mohu snadno dostat — jen si musím pospíšit, abych ji z toho dubu vytáhla dříve, nežli pro ni přijde myslivec!“

Jak už asi, milé děti, dobře tušíte, myslela kmotra liška, že myslivec bude opravdu druhý den ráno o tu šunku telefonovat, a nepochopila, že to myslivec jenom tak synkovi názorně vykládal, jak se telefonuje. Vždyť měli doma ještě celou šunku v zásobě! — Však se ona o svém omylu také sama druhý den přesvědčila, když celé dopoledne marně blízko vykotlaného dubu na křižovatce z úkrytu vyhlížela, až tu šunku uzenář do dubu ukryje. Teprve po dlouhém marném čekání si uvědomila, že to

byl jen návod k telefonování a že bude muset počkat, až myslivcovi objednanou šunku snědí. Byla z toho celý den mrzuta, ale potom si řekla vesele. „A co já budu čekat, až se jim uráčí šunku sníst. Já si přece mohu sama zítra ráno o tu šunku zatelefonovat! Už přece dobře vim, jak se to dělá, a jen musím vyčíhat, až myslivec z kanceláře odejde do lesa. Okno je beztoho teď v létě u kanceláře pořád otevřeno!“ — A také

tak učinila, jak si umínila. Když druhý den ráno vypožorovala, že myslivec zavřel kancelář a odešel do lesa, skočila tam otevřeným oknem a hned hajdy k telefonu. Koza nebo čuník by sotva dovedli telefonovat, ale liška to dokáže jako nic. Také naše kmotra liška bez dlouhého rozmýšlení nadzvedla sluchátko, a když se jí ozvala centrála v městě Nohavicích, zabručela hlubokým hlasem: „Číslo 54!“ A když se v telefonu ozvalo: „Haló, — zde uzenářství Antonína Špejlika“, zachrastila vousy o mluvítko, aby věřili, že to mluví vousatý myslivec, a hned spustila: „Haló, zde lesník Březina. Prosím vás, pošlete mi dnes dopoledne ještě jednu šunku. Můžete ji třeba dát zabalenou do toho starého, vykotlaného dubu na křižovatce, abyste se s ní nemuseli trmácet až do myslivny, a já si ji tam v poledne vyzvednu. Peníze vám dám v neděli a zatím na shledanou!“

Potom liška sluchátko zase položila a rychle vyskočila z kanceláře ven. A protože už to dopoledne neměla nic důležitého na

práci, šla si zase lehnout do úkrytu nedaleko vykotlaného dubu a tam dychtivě očekávala, jestli uzenáři šunku přivezou. A tentokrát se opravdu dočkala. Asi v deset hodin přihrčel po silnici vozík, tažený malým koníkem, u dubu se zastavil a z něho vyskočil uzenářský pomocník. Chvilku se opatrně rozhlížel a potom rychle vstrčil něco do otvoru vykotlaného dubu. Kmotra liška se ve svém úkrytu rozčilením až třásla, a sotva pomocník s vozíkem odejel, připlížila se k dubu, spěšně balík z otvoru vytáhla a potom, co jí nohy stačily, sypala rovnou ke svému pelechu. Milé děti, minule jsem vám vykládal, jak kmotra liška vyváděla, když našla ve stolku pět jitrnic — a teď si představte, že v tom balíku byla líbezně — až přelíbezně vonící celá šunka!

Co tenkrát kmotra liška ve svém obydlí tropila, to vám, milé děti opravdu ani nedovedu povědět. Skákala radostí až do stropu a jen proto se tehdy z toho velikého rozčilení nepomátla na rozum, že se při tom skákání několikrát pořádně uhodila o strop do hlavy, a jen to ji také na konec tak uklidnilo, že se mohla dát s chutí do té vzácné pochoutky. A k tomu mohu ještě jen připojit, že při té hostině až do nebe vychvalovala všechny moderní vynálezy a mezi nimi nejvíc telefon.